

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Moji milí,

Téma tohoto zpravodaje je Boží milosrdenství. K velikonočnímu vydání se to velmi hodí.

Přemýšlíme-li o Božím milosrdenství, stavíme ho podvědomě často do protikladu vůči Boží spravedlnosti. Naše zkušenost nedokáže tyto dvě Boží vlastnosti propojit. Dokonce je vnímáme jako protikladné věci. Podle naší zkušenosti jsme buď spravedliví, nebo milosrdní. To, když máme „slabou chvíli“.

A aby to bylo ještě zajímavější, Pán Bůh je plně každou svou vlastností. Je tedy celým svým bytím Spravedlnost a zároveň je také cele Milosrdenstvím. Také je Moudrostí, Všemohoucností, Vševědoucností a tak dále. A hlavně je Láskou, jak čteme například v prvním Janově listu (1 Jan 4,8). Boží vlastnosti jsou totožné s jeho podstatou. A protože je Bůh jednoduchý (nemůže být složený z různých částí), všechny jeho vlastnosti jsou vlastností jednou.

V Bibli máme dvě místa, která nejpřesněji „definují“ - vystihují Boha. První je v Exodu, v příběhu o setkání Mojžíše s Bohem, zjevujícím se v hořícím keři. Mojžíš se ptá Boha na jeho jméno a dostane se mu odpovědi: „Jsem, to je mé jméno.“ (Ex. 4,14). To je také nejpřesnější výpověď o Bohu. Všechno další, co o něm řekneme, je jenom dílčí informací. Přesto skoro na konci Bible čteme slova svatého Jana: „Milování, milujeme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.“ (1 Jan 4, 7-10).

Z obsahu

- Úvodní slovo
- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Vzpomínky na papeže Benedikta XVI
- Boží milosrdenství v mém životě
- Knižní okénko
- Pro děti
- Církev v otázkách a odpovědích
- Program bohoslužeb o Velikonočích 2023

V Ježíši Kristu se projevila Boží láska, která v sobě zahrnuje všechny Boží vlastnosti a tedy i milosrdenství a spravedlnost. Pokud chceme pochopit, jak je možné skloubit milosrdenství a spravedlnost, musíme se zadívat na kříž. Z lásky k nám Bůh „nechal dopadnout“ svou spravedlnost – trest, který jsme si jeden jako druhý zasloužili a zasluhujeme za své hříchy – na svého Jednorozeného Syna, tedy vlastně na sebe. Je zároveň spravedlivý a milosrdný – k nám lidem. Pokud nepohrdneme jeho darem, nabídne nám dar věčného života a sám nás ospravedlní svou vlastní obětí – smrtí na kříži.

Samozřejmě, že nejsme pouze v roli diváků a případných pasivních příjemců. Na takovou lásku musíme nějak odpovědět. Nedávno (o sedmé neděli v mezidobí) jsme při mši svatě slyšeli: „*Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.*“ (Mt 5, 48).

Přeji a vyprošuji vám všem požehnaný půst, a tak i milostiplně Velikonoce!

Váš otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ **Postní duchovní obnova**

V sobotu **11. března** dopoledne od 9 do 12 hod., zakončená mší svatou. Hlídkání dětí bude zajištěno. Rodiče, prosíme, zapisujte své děti v sakristii.

■ **Velký jarní farní úklid**

Týden před Květnou nedělí v pátek **24. března** od 14 hod. a v sobotu **25. března** od 8 do 11 hod. nebo kdykoli podle dohody. Všem pomocníkům děkujeme za pomoc.

■ **Noc kostelů v našem kostele**

V pátek **2. června** od 18 hodin. Uvítáme vaše nápady a náměty, které by se případně daly uskutečnit.

■ **Červnový pobyt nejen seniorů a rodin s dětmi v Jeseníku**

Od **úterý 13. do neděle 18. června 2023** zveme na již tradiční duchovní a poznávací pobyt, tentokrát jsme vybrali Jeseník. Ubytování v hotelu Koruna. Na programu jsou výlety do okolí, přátelská setkání, duchovní a kulturní program cena cca 5 000 Kč včetně snídaně. Zájemci, hlase se, prosím, v sakristii spolu se zálohou 2 000 Kč.

Na všechny se těší

P. Vladimír a Lída

■ **Rytmická schola KALOKAZHATIA**

Rádi zpíváte nebo hrajete na hudební nástroj? Přijďte posílit naše řady. Doprovozíme nedělní dětskou mši sv. od 10.30 a zkusíme vždy hodinu přede mší, případně dle domluvy.

Pokud dáváte přednost kontemplativnějším písním, rádi Vás přivítáme každý třetí pátek na adoraci se zpěvy z Taizé. Zkouška je obvykle od 17.30.

Nechcete se vázat k dalším povinnostem? Nemusíte se bát, každý se zapojuje jen dle svých možností. V případě zájmu kontaktujte Ondřeje Hlaváče (723 584 027), nebo prostě přijďte.

■ ■ **DVAKRÁT O VÝLETU FARNÍKŮ DO EMAUZ**

24. ledna 2023 byla pro nás, strašnické farníky, připravena prohlídka kláštera Emauzy Na Slovanech. Nejdříve jsme se zúčastnili mše sv. v 10 h, která je zde sloužena pravidelně každý den.

Úžasný byl první pohled při vstupu do klášterního kostela Panny Marie, sv. Jeronýma a slovanských patronů. Stavba ve stylu vrcholné gotiky a poměrně strohá výzdoba je pravděpodobně příčinou navození dojmu velké vznešenosti. Gotické oblouky a sloupoví naplňují prostor kdysi největšího kostela v Praze. Klášter založil císař Karel IV. v roce 1347 pro mnichy benediktiny, aby se stal střediskem vzdělanosti, umění a slovanského písemnictví. Benediktini používali pro liturgii staroslověnštinu. Kostel byl vysvěcen v roce 1372 a název Emauzy dostal podle evangelia, které se ten den četlo, o zjevení Krista učedníkům cestou do Emauz. Historie kláštera je pestrá, bohužel často neutěšená, během staletí měnil majitele i způsob využití. Nejbolestnější byl 14. únor 1945, kdy spojenecká vojska při náletu celý objekt poničila, hlavně zbořila jeho průčelí. V roce 1990 získali benediktini v restituci klášter zpět a zrekonstruovali ho pro liturgické účely. Věže byly nahrazeny plochými betonovými křídly zakončenými zlatými hroty. V kostele je nový oltář utvořený podle návrhu akademického sochaře Karla Stádníka. V boční lodi vlevo je socha sedící Matky Boží

Montserratské – Černá Madona a vpravo od oltáře je moderní, nový svatostánek. O tom všem nás informovala paní průvodkyně. Dále nás zavedla do křížové chodby vyzdobené freskami ze 14. století, navštívili jsme císařskou kapli, barokní refektář, kde se konají koncerty a prohlídku jsme ukončili v rajsském dvoře.

Hlavním důvodem výletu bylo však také setkání s naším panem farářem Marianem Klenerem, na kterého s láskou a vděčností vzpomínáme. Sloužil nám pokorně a svědomitě více než 40 let ve Strašnicích, staral se o naši duši, zaopatřoval naše nemocné a doprovázel je na poslední cestě. Vybudoval nám kostel, který jsme tolik potřebovali. Přes častou nepřízeň svého zdraví zanechal za sebou velké dílo. Našli jsme ho radostného, plného optimismu a také velmi skromného pokud jsme vzpomínali na vše dobré co pro nás vykonal. Během setkání nám několikrát požehnal. Děkujeme! Kéž i Vám, otče, Bůh stále žehná!

První letošní vycházka seniorů vedla do Emauzského opatství, kde jsme nejprve prožili mši sv. v kostele Panny Marie. Kostel je strohý, neboť po náletu v r. 1945 tam zůstalo jen málo z vybavení i výzdoby chrámu. Zachovala se jen část beuronské výmalby v presbytáři, socha Panny Marie Montserratské a také beuronský betlém s figurami v životní velikosti. Nový oltář s vyobrazením poslední večeře Páně byl vyroben podle návrhu akademického sochaře Karla Stádníka. Nádherný skleněný svatostánek, o který se zasloužil P. Marian, navrhl Ing. arch. Synek. Je to tentýž architekt, jehož dílem je náš strašnický kostel.

Poté následovala komentovaná prohlídka kláštera. Prošli jsme křížovou chodbou, refektářem, kapitulní síní a císařskou kaplí, která je opět v beuronském stylu.

Prohlídku jsme ukončili v rajsském dvoře, kde nás zaujal vysoký moderní dřevěný kříž.

V závěru jsme šli pozdravit našeho P. Mariana Klenera, který nám udělil požehnání. Bylo to milé setkání.

Zdeňka Bajerová a Jarmila Ševčíková

■ ■ JARNÍ PRÁZDNINY V ROKYTNICI

V neděli 5. 2. jsme vyrazili směr Rokytnice. Někdo autobusem, jiní autem. Po hodině cesty nás přivítaly zasněžené vrcholky hor. Podle informací místního pana správce sněžilo poslední tři dny, a tak se rozjely i lanovky, které byly do té doby mimo provoz. My měli to štěstí, že celý týden jsme měli nad hlavami (a helmami) modrou slunečnou oblohu. Zároveň bylo několik stupňů pod nulou a tak sníh netál a my si mohli užívat všemožných zimních radovánek. Na lyžích nebo snowboardech jsme byli každý den až do pátku. Několikrát jsme sjeli sjezdovku na bobech. A všichni to schytali nejednou sněhovou koulí. Po zapadnutí slunce dostala prostor pravá horská zima. Naštěstí nám útočiště poskytovala fara s teplým čajem a pingpongovým stolem. A tak se svačilo, kreslilo a hlavně – obíhalo.

Letošním pobytom na horách nás provázeli starozákonní soudcové. Tato doba v izraelských dějinách byla velmi turbulentní a dramatická. Plná válek, křivd a Boží pomoci na poslední chvíli. Děti se staly součástí izraelských rodů/kmenů. A tak proti sobě soutěžili Benjamíni, Neftalí a rod Judy.

Našimi (nejen) denními vzory byli

Debora, Gedeon, Jefte, Samson a celou dobu soudců uzavíral Samuel. Děti hledaly pomoc od Debory, stavěly přístřešky před nájezdníky, skládaly chvalozpěvy, drancovaly fílištínská pole jako lišky a modelovali příštího izraelského krále.

Soupeření to bylo nesmírně vyrovnané a napínavé. Rozhodlo až pověstné závěrečné Riskuj!, kde rody museli prokázat své znalosti o době soudců, o soudcích samotných i válkách, které v té době probíhaly. Speciální kategorie byla “tábor”, kde děti museli uhodnout, kolik rohlíků se namaže každé ráno k snídani. Můžete si tipnout, odpověď bude odhalena na konci. Tak jako v televizním Riskuj! i zde byli přítomni diváci – rodiny bydlicí na faře s námi. Jistě nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že všichni dospělí byli ohromeni mírou znalostí a ochotou se něco učit o prázdninách.

Celý týden jsme si moc užili a mohli jsme pocítovat požehnaní (jinak nazývané štěstí), které nás doprovázelo. Účastníci – děti – byli ve většině případech dobře naloženi, navzájem si pomáhali a ctili fair-play. Organizátoři – my – si užívali, jak krásně celá akce probíhá a případným škobrtnutím se později zasmáli. Ubytované rodiny si nestěžovaly na dětské výskání a neustálý ruch a doplňovaly přátelskou a pohodovou atmosféru celé akce. A tak týden utekl jako voda a zasněžené vrcholky hor zůstaly už jen ve zpětných zrcátkách.

Sluší se poděkovat panu správci a jídelně ZŠ Rokytnice, která nám dodávala jídlo a my tak mohli místo vaření lyžovat. A samozřejmě všem, kdo se na této akci podíleli. A těm, kdo se za nás přimlouvali.

A kolik že jste tipovali namazaných rohlíků každé ráno k snídani? Kdo hádal 30 kousků neboli 60 půlek, hádal dobře.

Anička Kafková

■ ■ VZPOMÍNKY NA PAPEŽE BENEDIKTA XVI

(16. 4. 1927 – 31. 12. 2022)

Papež, který projasňoval

Poprvé jsem se se jménem Joseph Ratzinger setkal v roce 1991, bylo mi patnáct a na gymnáziu tehdejší pardubický kaplan Jan Jandourek doporučoval jeho Úvod do křesťanství. „Knižka, ve které je dá se říct všechno důležité.“ Na gymnaziálního studenta to bylo těžké čtení, ale už tehdy jsem si všiml, jak používá současných literárních obrazů i citátů církevních otců, aby řekl potřebné věci „tady a teď“.

Na přelomu tisíciletí, už jako výpomocná síla dominikánského nakladatelství Krystal OP, jsem četl dokumenty vatikánské Mezinárodní teologické komise a Papežské biblické komise o vztahu křesťanství a ostatních náboženství nebo o Ježíši Kristu jako jediném Spasiteli. Český začala vycházet mezinárodní revue pro teologii a kulturu Communio. Texty moudré, nehádající se, živící víru v dnešním světě.

Německý novinář Peter Seewald začal s Ratzingerem publikovat rozhovory, které všechny vyšly i česky. Kardinál Ratzinger mluvil jasně, srozumitelně, zbožně, a přitom bez zbytečných odboček. Jak kdosi kdesi řekl, měl myšlení svatého Augustina a ducha zbožnosti jako dítě, které se připravuje na první svatě přijímání. Kdykoli si i dnes vezmu jeho kázání, promluvu, teologický text, nebolí mne po nich hlava. Ratzinger projasňuje.

V roce 2005 se stal papežem Benediktem XVI. Já jsem od dominikánů přešel do Karmelitánského nakladatelství a začaly se hojně vydávat jeho starší i současné texty. Jsem Bohu vděčný za to, že jsem mohl spolupracovat na novém a úplném překladu Úvodu do křesťanství s panem doktorem Vratislavem J. Slezákem. Text jsem přečetl třikrát a každému doporučuji číst autorovu předmluvu z roku 2000, v které dobře a srozumitelně popisuje místo víry v dnešním světě, v čem je nepostradatelná v prostředí, které si díky věděl činí nárok na to, dělat nejen co se má (a je etické), ale i co se může dělat (protože jsme toho schopni, bohužel někdy i bez etických omezení).

Benedikt se jevil mnohým jako konzervativce a skeptik. Je pravda, že už koncem padesátých let tvrdil, že církev se početně zmenší. Vždy ale také mluvil o křesťanech jako o soli země, sociologickým jazykem jako o „kreativní menšině“. Lidi, kteří dar víry neprožívali nebo nedostali, povzbuzoval, aby ve svém životě jednali, „jako by Bůh existoval“ (a ne naopak, tedy „vždyť je jedno, žádný Bůh stejně neexistuje, a tak si můžeme dělat, co se nám zlíbí“).

V Karmelitánském nakladatelství jsme vydali i jeho starší texty o liturgii. Uvázlo mi v paměti jeho brilantní pojednání o podávání svatého přijímání, v němž nabádal k smířlivosti, k úctě k Bohu a k Ježíši Kristu ve svátosti eucharistie. Tváří v tvář různým jednotlivcům, kteří se byli schopni do krve zhádat, jestli přijímat do úst nebo na ruku, to bylo osvobozující.

V roce 2006, rok po svatbě, jsme se ženou díky tehdejšímu českému velvyslanci ve Vatikánu Pavlu Jajtnerovi vyjeli do Říma a zúčastnili se generální audience Benedikta XVI. Benedikt „live“ v papamobilu mával zástupům způsobem, který mi připomínal hru na klavír. Nešlo nijak zastříť, jak plachý člověk to je. Vybavuje se mi taky vyprávění Pavla Jajtnera, který

s papežem mluvil a jemuž Benedikt zdůraznil, že v jakémkoli veřejném díle je nejdůležitější upřímně komunikovat. Bez postranních úmyslů, nejen tzv. diplomaticky, ale skutečně. Byl v tom učitel dialogu.

V roce 2009 přijel do Česka. Mám úctu k papežovi Janu Pavlovi, Benediktovi i Františkovi, všichni se drží starobylého křesťanského učení a zároveň každý z nich má dar hlásat a přinášet Krista dnešním lidem s důrazem, který je třeba. Jan Pavel II. nás v síle Ducha zbavil strachu a stydění se za to, že jsme křesťané. Papež František jako pravý jezuita dennodenně vyzývá k dobrému rozlišování a velmi účinně povzbuzuje k pokání za všednodenní hříchy. Papež Benedikt „jako baterkou“ svítil druhým na Ježíše Krista, jediného a mocného Spasitele, který k nám přitom přišel ... jako nemluvně. Není náhoda, že prvním místem, kde v Praze na své návštěvě poklekl, byl kostel Panny Marie Vítězné na Malé Straně. U Jezulátka. Není také náhoda, že jeho poslední slova na smrtelné posteli byla: „Ježíši, miluji Tě.“

KNA vydá ještě letos před Vánoci knihu vzpomínek jeho sekretáře Georga Gänsweina. Uvidíme tak Benediktovu každodennost pohledem jeho blízkého spolupracovníka. Měl jsem ho rád, seděl mi jeho způsob věření i jeho realistický pohled na svět a mezilidské vztahy.

Pavel Mareš

Jitro v Tuřanech

Na závěr září roku 2009 navštívil papež Benedikt XVI. Českou republiku na tři dny. Zatímco první a třetí den návštěvy jsem papežovy kroky sledoval u televizní obrazovky, druhý den, dopoledne v neděli 27. září, jsem strávil v dohledové vzdálenosti od papeže.

Pocházím z farnosti Zbraslav, ale aby zde nedošlo k záměně, obec má v názvu ještě přídomek u Brna. Vikářem ve farnosti v té době byl o. František Koutný, který ovšem velkou část roku trávil v Římě jako vicerektor Papežské koleje Nepomucenum. Ve Zbraslavi pobýval během prázdnin a volna, kdy nebyl v Římě.

Návštěva papeže na rodné hroudě vyvolala u otce Františka asi vlnu odpovědnosti, aby vše proběhlo dobře a také projev manažerské zkušenosti, protože velké akce vyžadují velké množství práce. Následně otec František všechny ve farnosti opakovaně a velmi rázně vybízel, aby každý, kdo může, dal svoji ruku k dílu v organizaci slavnostní mše s papežem, která se uskuteční na letišti v Tuřanech kousek za Brnem.

V neděli 27. září po půlnoci několik desítek lidí ze zbraslavské farnosti v různých vlnách vyrazilo směr Brno, aby se od 3 či 4 hodin ráno ujalo svých úkolů. Někdo měl na starosti navádět poutníky Brnem, aby se dostali na místo setkání, někdo pomáhal s jejich umístěním do sektorů na letišti, jiní zastávali službu zdravotníků apod. Já jsem jel se skupinkou starších ministrantů, kteří asistovali při podávání svatého přijímání poutníkům během slavnostní mše.

V jeden okamžik, kdy všichni měli zadány svoje úkoly a instrukce, nastalo u mě krátké období klidu. Šlo o pauzu, než začaly na letiště proudit davy poutníků, a pak ve finále přiletěl vrtulník s papežem. Bylo asi kolem půl sedmé ráno a v tom temnou rovinu začaly ozařovat první paprsky vycházejícího slunce. Stál jsem sám nehnutě a v tichu asi 10–20 minut, když se zlatý kotouč slunce přehoupl přes horizont na nebe, celou krajinu zalil jasným světlem a

příjemným teplem. Po jakékoliv temnotě a chladu noci náraz nebylo ani stopy. Nečekaně a neplánovaně to pro mě byla výrazná událost, která ovlivnila nejen prožití mše, ale i to, co jsem si z celé akce odnesl.

Papež Benedikt XVI. svoji první encykliku nazval „Bůh je láska“ (Deus caritas est), kde píše, že na počátku křesťanství nestojí velké etické rozhodnutí nebo velká myšlenka, ale setkání se s událostí, s Osobou.

Toto setkání může mít někdy mnoho podob. I nyní, když někdy vidím vycházet ráno slunce, vzpomenu si často na to jitro u Tuřan přede mší s papežem Benediktem – na to teplo, světlo a klid vycházejícího slunce. Bůh je láska.

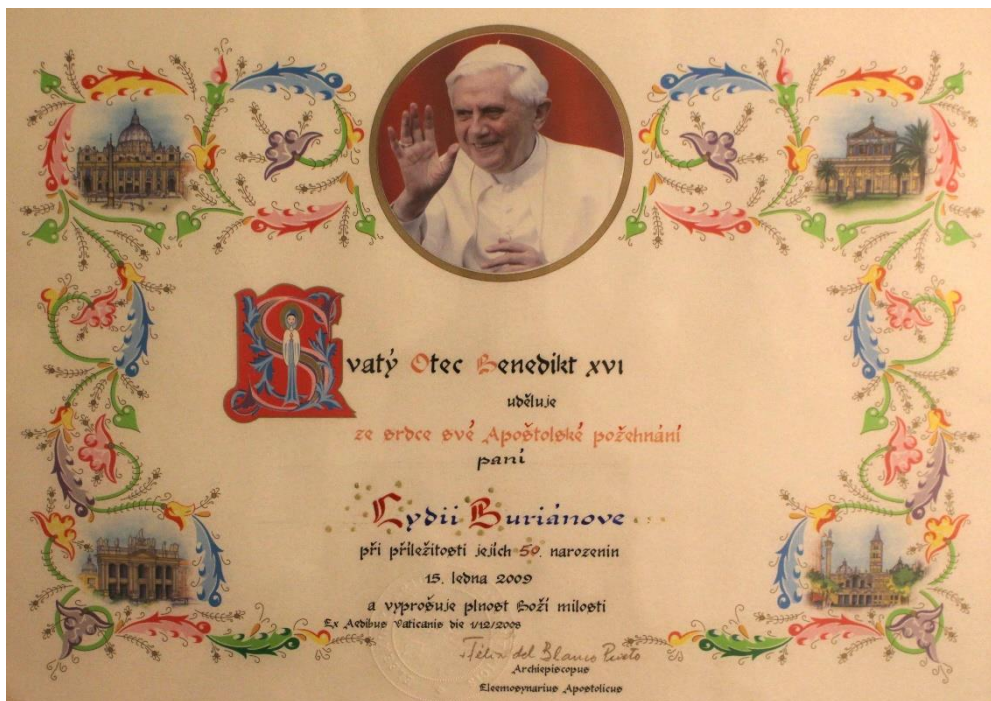
Petr Sklenář

Papeže Benedikta XVI. vidám každý den. Poprvé na farní pouti v Římě na podzim v roce 2008 na audienci v aule Pavla VI. Potom na mši svaté ve Staré Boleslavi při jeho návštěvě v Čechách v září roku 2009. Další rok jsem k 50. narozeninám dostala jako dárek vzácnou listinu – papežské požehnání od Svatého otce Benedikta XVI.

Zarámované mi visí nad postelí a sílu jeho přímlyvy a požehnání vnímám stále. Věřím, že je již papež Benedikt v nebi u Pána. O to víc prosím o jeho mocnou přímlyvu, pomoc a moudrou radu nejen pro sebe a moji rodinu, ale i pro naši farnost, celý náš národ a celý svět.

Lída Burianová

Pokoj a dobro,

k papeži Benediktu XVI. bych rád uvedl jeho hlubokou myšlenku:

Kdo se modlí, nikdy nemarní svůj čas, i když se daná situace jeví jako velmi naléhavá.

Vítek

■ ■ BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ V MÉM ŽIVOTĚ

S rodiči jsme se, jak jen to šlo, dlouhá léta modlili o svatě hodině Korunku k Božímu milosrdenství. Později, samy s maminkou ještě řadu let. Když onemocněla, mohla být díky domácímu hospici až do své smrti jen doma. Po těžké noci přijela k nám ráno doktorka i se sestrou. Byla neděle Křtu Páně. Lékařka mi v ústraní sdělila, že maminka pracuje ke smrti. Vůbec mne nenapadlo volat kněze. Jednak jsem myslela, že maminka i tuto krizi překoná, jednak maminka už měla pomazání nemocných a jak to bylo možné, téměř denně dostávala svatě přijímání. Sdělila jsem zprávu lékařky potom nejužší rodině. Naléhavě jsem byla vyzvána, ať okamžitě zavolám kněze. Souhlasila jsem, ale v neděli v poledne sehnat kněze... Dostala jsem telefon na jednu ženu a zastihla ji těsně před odchodem na polední mši svatou v Lipanech. Vyřídila můj vzkaz a kněz po mši svatě zajel do centra Prahy pro potřebné věci a ve 3 hodiny s doprovodem dvou mladých lidí dorazil k nám. Maminku vyzpovídal, zaopatřil a udělil i generální absoluci. Zdržel se téměř do 4 hodin a maminka potom krátce před ¾ na pět v klidu vydechla naposled. Byla celou dobu při vědomí, a to, že byla zrovna liturgicky nejdlejší vánoční doba – maminka večer před smrtí ještě zpívala se sestrou, která přišla na návštěvu, koledy – to byl velmi milý bonus celé příhody s Božím milosrdenstvím.

SJ

Největší milosrdenství, se kterým jsem se v životě setkal, bylo že mě Bůh neopustil. V těžkých chvílích, kdy jsem o Bohu neměl ještě žádné povědomí, mě nepřestával podávat pomocné lano, aby mě vytáhl z temnoty.

Je zvláštní ohlížet se zpět za svým životem a vidět tu změnu, ke které došlo po mém obrácení. Jsem konvertita a moji rodiče byli typičtí ateisté reálného socialismu. Mě však tento způsob života připadal prázdný, bez lásky a bez vztahu k životu. Největší milosrdenství pro mě je, že mi Bůh podal ruku a přivedl mě k sobě.

PS

Nad mým pracovním koutem na policiče mám uložen obraz Milosrdného Ježíše. Pod ním jsem si, asi před půl nebo tři čtvrtě rokem, nepamatuji si přesně, uložila svůj dopis určený Ježíšovi i jeho matce, Panně Marii. Vnuknutí přišlo při jedné modlitbě růžence, a protože si všeobecně ráda zapisuji, co mám v plánu udělat, co se stalo, výhledy do budoucna, bilance minulosti, konečně mě napadlo si sepsat černé na bílém i všechno to, co bych Ježíšovi a Marii chtěla svěřit. Svá modlitební přání, své dotazy s prosbou o rozlišení, bolesti, starosti, ale i radosti. Zhruba před třemi měsíci jsem si dělala první „revizi“ toho, co jsem tehdy vlastně psala, a jestli se něco posunulo a změnilo, pokud jsem si posun či změnu přála. Hmatatelně cítím, že když mám své nejosobnější záležitosti složeny k nohám Milosrdného Ježíše, že se jedná o úplně jinou, komplexní dimenzi, než si jen tak psát a následně vyhodnocovat svůj „osobní rozvoj“. Klíčová je pro mě žehnající ruka Ježíše, kráčejícího směrem ke mně, a nápis: „Ježíši, důvěřuji Ti!“ Nedávno jsem totiž, opět při jedné online modlitbě růžence, slyšela větu k zamyšlení, že pro Ježíše je důležitější, když mu plně

důvěřujeme – ať se děje, co se děje, než když mu říkáme, že ho milujeme... Sama jsem moc zvědavá, až se opět za pár měsíců, během kterých se budu snažit ještě více důvěřovat Božímu milosrdenství, na dopis podívám, co bude „nového“ a jestli něco nepřidám, neberu, a jestli se třeba nad něčím jen tak nezasměji.

VB

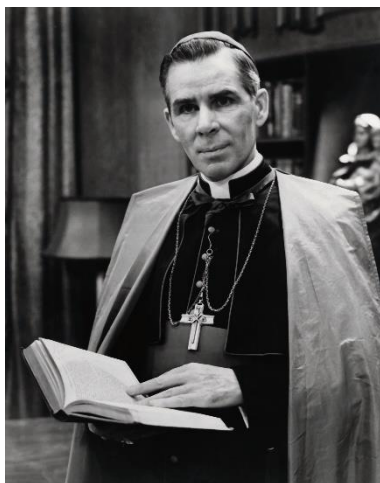

Mons. Fulton J. Sheen: Milosrdenství není změkčilost

S tím, jak se svět stává změkčilejším, používá stále častěji slovo milosrdenství. To by mohl být chvályhodný jev, kdyby bylo milosrdenství správně chápáno. Zhusta se však milosrdenstvím myslí přehlížení každého, kdo porušuje přirozený nebo Boží zákon nebo kdo zradí svou vlast. Takové milosrdenství je ovšem citem, nikoli ctností, když ospravedlňuje zabití otce jeho synem, protože je „moc starý“. Aby se předešlo jakémukoli zdání viny, říká se tomu eutanazie, ačkoliv se ve skutečnosti jedná o vraždu.

Ve všech podobných výzvách k milosrdenství se zapomíná na zásadu, že milosrdenství je zdokonalením spravedlnosti. Na prvním místě není milosrdenství, a pak teprve spravedlnost, ale nejprve je spravedlnost, a pak milosrdenství. Oddělení milosrdenství od spravedlnosti vede k přecitlivělosti, stejně jako oddělení spravedlnosti od milosrdenství vede ke krutosti.

Milosrdenství není láskou, pokud se odděluje od spravedlnosti. Kdo něco miluje, musí vzdorovat tomu, co by mohlo zničit předmět jeho lásky. Síla spravedlivého rozhořčení nesvědčí o nedostatku milosrdenství a lásky, ale spíše je dokazuje.

Jsou zločiny, jejichž tolerování by znamenalo souhlasit s jejich špatností. Ti, kdo žádají propuštění vrahů, zrádců a podobných lidí s odůvodněním, že musíme být „milosrdní, jako byl milosrdný Ježíš“, zapomínají, že týž milosrdný Spasitel také řekl, že nepřišel přinést pokoj, ale meč.

Stejně jako matka dokazuje svou lásku k dítěti tím, že nenávidí tělesnou nemoc, která by mohla zpusťoit jeho tělo, tak náš Pán dokazuje svou lásku k dobru tím, že nenávidí zlo, které by mohlo zpusťoit duše jeho tvorů. Kdyby byl lékař u pacienta milosrdný k zárodkům tyfu nebo dětské obrny nebo kdyby byl soudce smířlivý ke znásilnění, nemělo by to ani zdaleka tak závažné důsledky, jako kdyby byl Náš Pán lhostejný k hříchu. Mysli, která není nikdy přísná nebo rozhořčená, buď schází láska, nebo odumřela, pokud jde o rozlišování mezi dobrem a zlem.

Láska může být přísná, rázná, nebo dokonce neúprosná, jako byla láska Spasitele. Ten splétá z provazů bič a vyhání kupce a prodavače z chrámů; nepronese ani jedno zdvořilostní slůvko k Herodovi, který bere na lehkou váhu mravní zákon, neboť by jen zvyšoval jeho vinu; obrací se na římského prefekta, který se chlubí totalitním zákonem, a připomíná mu, že by

neměl žádnou moc, kdyby se mu jí nedostalo od Boha. Když v případě ženy u studny nepomohla jemná narážka, přešel bez okolků přímo k věci a připomněl jí, že je pětkrát rozvedená.

Když ho takzvaní spravedliví chtěli odstranit z cesty, strhl jim masku pokrytectví a nazval je „pokolením zmijí“. Když se doslechl o prolití krve Galilejců, pravil s hroznou přisností:

„Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Stejně tvrdý byl i k těm, kdo by chtěli pohoršovat maličké výchovou vedoucí k hříchu: „Kdo by však pohoršil jednoho z těch maličkých, kteří ve mně věří, tomu bylo by lépe, aby byl mlýnský kámen zavěšen na jeho hrdlo a aby byl pohroužen do hlubiny mořské.“

Kdyby milosrdenství znamenalo odpuštění všech vin bez zaslouženého trestu a bez spravedlnosti, vedlo by to jenom k rozmnožení zla. Milosrdenství náleží těm, kdo ho nezneužijí, a nezneužije ho nikdo, kdo už začal křivdu napravovat, jak to vyžaduje spravedlnost. To, co dnes někteří nazývají milosrdenstvím, není vůbec milosrdenstvím, ale měkoučkou postelí pro ty, kdo se odchylují od spravedlnosti; a dodávkami takových matrací se jen rozmnožují vina a zlo. Být předmětem milosrdenství není totéž jako vyváznout bez trestu, neboť jak praví slovo Boží: „Koho pán miluje, toho kárá.“

Mravný člověk není žádný choulostivec, ten, jemuž by scházel pevnější materiál spravedlnosti; spíše je to ten, jehož mírnost a milosrdenství jsou součástí většího celku, jehož oči se umějí blýskat spravedlivým rozhořčením a jehož svaly se dokážou změnit v ocel, když se jako Michael postaví na obranu spravedlnosti a Božích práv.

Úryvek z knihy *Old Errors and New Labels*, New York 1949.

Přeložila Lucie Hailandová. Vyšlo v TeDeum 5/MMXXII

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

„Mami, Pán Ježíš pil vodu smíchanou s octem?“, ptal se náš prvorozený s knihou v ruce. „Noo, asi jo. Však víš, na kříži mu vojáci podali houbu namočenou v octě.“ „No ale jako normálně, ještě zaživa.“ „Zaživa“, zazubila jsem se. „Myslíš, když vyrůstal v Nazaretě a potom, když chodil po Judsku a Galilei, kázal a dělal zázraky? No to asi ne, to dostal jen na kříži a spíš za trest, ne?“ „Ale tady to píšou, podívej.“ Zvědavě jsem nahlédla do kapitoly Ježíšův každodenní život v „malé“ encyklopedii s názvem *Kdo je Ježíš?: Jeho život, doba a působení – malá encyklopedie a četla:*

„Co Ježíš jedl? Základní potravinou byl chléb, který byl součástí každého jídla. Obilniny (ječmen a pšenice) se používaly i při přípravě mnoha dalších pokrmů a pečiva. Maso se jedlo jen o svátcích, v sobotu a při zvláštních příležitostech, jakou byla například svatba.“

„Týýjo“, zavylí jsme s mladším synem současně. „To bychom mohli doma také zavést. Aspoň bychom si masa trochu víc vážili“, dodala jsem. Tak kde je ten ocet, čteme dál...

„Nejběžnější zeleninou byly fazole a čočka, cibule, dýně a pórek.“ No, tak to bych jim teda vůbec nezáviděla, pomyslela jsem si, zatímco se mladší syn jen potichu kysele šklebil. Luštění u nás moc nefrčí, ačkoliv jsou zdravé, já vím.

„Másla, mléka a medu byl dostatek a byla to především potrava pro děti.“ „Jéé“, rozzářil se syn jako sluníčko. „Tak to bych si zas nechal líbit“, olizoval se mlsně a hladil si při tom břicho.

„A co se pilo? Hlavně voda, ale také kozí mléko a víno a občas i pivo. Víno se často ředilo vodou nebo se do něj na ovonění přidávalo koření. Lidé pracující na poli hasili žízeň vodou smíchanou s octem.“ Starší syn se vítězoslavně zatvářil: „Vidíš, píšou to tu!“

„Hmm, vážně píšou. Zajímavé“.

Když jsem později knihou **Kdo je Ježíš?** sama listovala, zjistila jsem, že zajímavostí obsahuje mnohem víc. Samozřejmě, pro malé i větší znalce židovského prostředí a doby, ve které Ježíš žil, budou mnohá fakta z knihy známá věc. Historie izraelského národa, Gabrielovo zvěstování, Ježíšovo narození a konkrétní události z jeho veřejného působení jsou pro děti z věřících rodin také spíše opakováním. Některé kapitoly encyklopedie, které ovšem dávají nahlédnout do každodenního života lidí Ježíšovy doby a do mnoha aspektů židovského náboženství, se již čtou s očima (a leckdy i pusou) dokořán:

„*Jak probíhala výchova dětí? Maria připravovala jídlo, uklízela, chodila ke studni pro vodu, pekla chleba, předla vlnu a tkala vlněné látky a starala se o Ježíšovu výchovu. Bezpochyby ho vzdělávala i v Písmu svatém.*

Jakmile se tehdy dítě naučilo mluvit, hned se s matkou učilo nazpaměť několik veršů Mojžíšova Zákona. Do školy děti nechodily, ale od pěti až do dvanácti či třinácti let chodily o šabat do synagogy. Tam se učily číst v Zákoně, který už znaly nazpaměť. Ježíš se také učil psát, aby uměl napsat alespoň několik písmen. Děti psaly jednotlivá písmena na hliněné střepey, a to křídou nebo uhlem. Dobře psát uměli pouze zákoníci. ...

Život podle starozákonních přikázání ... Nejdůležitějším pravidlem bylo dodržování soboty. Sobota byl sváteční den plný radosti... byl to také den odpočinku.... Seznam obsahující 39 pravidel říká, co všechno se o sobotě nesmí dělat. Je zakázáno: 1. sít; 2. orat; 3. sklízet... 11. vařit; ...21. udělat uzel; 22. rozvázat uzel; 23. ušít dva stehy;... 32. napsat dvě písmena; 33. smazat text kvůli napsání dvou písmen...”

Děti se dále například dozví nejen to, jak vypadaly silnice a cesty, po kterých Ježíš chodil, jaké nádoby používala jeho maminka Marie v kuchyni, co se tenkrát nosilo a jak probíhala hygiena. Ale třeba i fakt, že pejsky si lidé tehdy vůbec nehýčkali coby domácí mazlíčky a naopak pojem ‘pes’ se používal jako nadávka a označoval pohany. Nebo, že první týden po pohřbu blízké osoby se nesměly nosit boty (tehdy sandály), a nebylo mimo jiné dovoleno se mýt!

Jako správná encyklopedie je kniha **Kdo je Ježíš?** bohatě doplněna názornými a povedenými ilustracemi a mapkami. Nechybí zvláště zajímavosti uvedené vedle hlavního textu a označené bublinou se slovy “Víš, že...”. Definice některých pojmů je vyvedena odděleně v barevných rámečcích. Hlavní text je tak rozdělen pomocí těchto grafických prvků a nadpisů na drobné oddílky, které jsou stručné a čtivé. Podávají základní informace a jsou zároveň prošpikovány mnoha zajímavostmi.

Knížku vřele doporučuji třeba pro rodinné katechetické čtení v postní době nebo jako pestré obohacení hodin náboženství. Bude bavit jak děti prvního stupně, kterým je určena, tak i starší a dospělé čtenáře.

Kdo je Ježíš?: Jeho život, doba a působení – malá encyklopedie. KNA 2022

„Jsem tady, na křížové cestě. Chodím od obrazu k obrazu, od jednoho zastavení k druhému. Všechno si důkladně prohlížím. Jedna věc mi ovšem přijde divná: Proč na žádném z těch obrazů není jediné dítě? Jsou tu samí dospělí! Jak důležití si připadají! Ten soudce Pilát, ti ozbrojení vojáci, ti pyšní farizeové a ty uplakané paní a ti zvědavci... Řekne mi někdo, kam se poděly děti? Že by tam opravdu žádné nebylo? To není možné! ...“

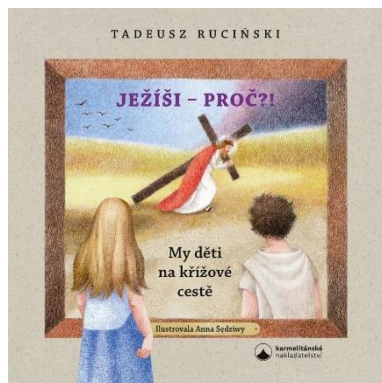
„...Musely tam být! Běhalo jich za Ježíšem spousty, až je museli jeho dospělí učedníci odhánět. A kolik dětí tam o pár dní dřív běželo před Ježíšem se zelenými ratolestmi v rukou a zpívalo „Hosana“? Tyhle děti určitě neutekly ani se neschovávaly za dospělé. Byly nejspíš docela blízko, ale nikdo si jich nevšiml a ony všechno viděly. A co že viděly? Pojdte a vydejte se s námi po stopách Ježíše i dětí, které byly s ním.“

My děti na křížové cestě je podtitul nové knížky s názvem **Ježíši – proč?!** Od Piláta až na Golgotu v ní malé i velké čtenáře, i samotného Ježíše, provází čtrnáct dětí, které se s ním určitě mohly setkat. Bude taková křížová cesta vypadat jinak, když se na ni budeme dívat dětským pohledem?

"Jsem Šimon – syn tesaře, který vyráběl támhleten kříž. Jsem Matouš, syn kováře, který vyrábí podkovy a hřebíky. Jsem Jakub. Sloužím u římského soudce Piláta. Jsem ještě malá holčička. Zametám ulice. Jsem Sára – malá neteř Ježíšovy milované maminky Marie. Jsem Ráchel – neteř Marie Magdalény. Jsem Barnabáš – uličník, žádný vzorný chlapec. Jsem Zebedeus, rošťák a syn velkého lumpa Dismase."

Autor textu, oblíbený polský kazatel, bratr Tadeusz Ruciński, FSC, člen řádu školských bratří, kněz a autor řady knížek nejen pro děti, využívá rozmanitosti dětských povah. Setkáváme se tak s něžnými holčičkami i zlobivými kluky. Všechny děti jsou ovšem velmi statečné. Ježíšovo utrpení mají jako na dlaní, přesto neutíkají a neodvrací zrak. Vnímají, že se děje něco nedobrého a snaží se, v rámci svých možností, nespravedlivě zraňovanému alespoň trochu pomoci nebo ho kousek doprovodit.

Anna Sędziwy, autorka ilustrací v této křížové cestě, je polská výtvarnice a ilustrátorka. Narodila se, žije a pracuje v Krakově, kde vystudovala filozofii na Jagellonské univerzitě a grafiku na Akademii výtvarných umění. Ilustrovat dětské knihy prý považuje za veliké štěstí. To mají ovšem i čtenáři, neboť její něžné obrázky citlivě doprovázejí drsné scény Ježíšovy strastiplné cesty.

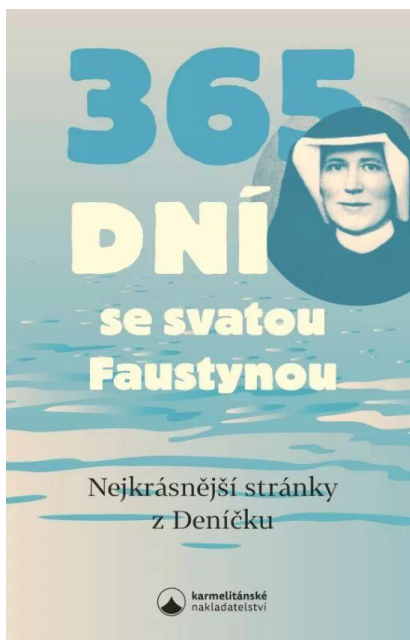
»Ze závěrečné modlitby: Pane Ježíši, nevím, ke kterému z těch dětí mám nejbliž, které je mi podobné – nebo já jemu... Snad tomu poslednímu? I já chci jít a vyprávět druhým, jak moc nás miluješ, jak moc tě to tehdy bolelo a jak tě stále bolí, když někde dospělí i děti někomu ubližují a někoho zraňují. Poznám i já tebe v někom takovém? Podle čeho? Co poté udělám? Co mi napovíš ty a co mi napoví mé srdce? Mé srdce zasažené tím, jak trpíš, teď zpívá: „Ukřižovaný Ježíši, smiluj se nade mnou, smiluj se nad námi.“«

Po závěrečné modlitbě nabízí tato brožurka křížové cesty prostor pro zapsání slov vlastní modlitby jejího malého čtenáře. Na poslední stránku se pak může každé dítě namalovat do křížového zastavení přímo vedle Pána Ježíše, který i pro něj nesl těžký kříž. Knížka Ježíši – proč?! je originální, obrazově i textově velmi vyvedenou publikací, ke které se – jak věřím – budou děti během postní doby opakovaně rády vracet.

Ježíši – proč?! My děti na křížové cestě. KNA 2023

„Skutečná moudrost – je milovat Boha,“ říká svatá Faustyna. Podíváme-li se do života a spisů svatých, budeme souhlasit. Ale co s tím, když my svatí rozhodně nejsme? A vážně nejsme, ani trochu? Být svatý neznamená být dokonalý: „Svatost nespočívá v tom, že necítíme chyby. Tkví v pocitu, že nic nedokážeme bez Ježíše a že on ve své dobrotnosti je připraven přispěchat nám na pomoc, kdykoliv k němu zavoláme,“ říká Charles kardinál Journet, jeden z předních katolických teologů 20. století. Máme důvěru, že je Ježíš dobrý? Že mu na nás záleží? Že nám může se vším pomoci a že nám *vždycky* pomůže?

Pokud bychom Bohu bezmezně důvěřovali, nebylo by právě toto vědomí jeho nezasloužené laskavosti a dobré vůle zdrojem opravdové radosti a hlubokého pokoje, za všech okolností? Obnovit, nebo nově nabýt důvěry v Boha a v jeho nekonečné milosrdenství by se letos mohlo stát jedním z nejkrásnějších postních předsevzetí. Jeho výhodou je, že pro jeho úspěšné plnění máme v zádech celou armádu pomocníků. Zdrojem přímluv, posily a inspirace je plné nebe těch, kteří nám stále fandí – totiž světců a světic, s Pannou Marií v první linii. V jejich čele pak stojí samotný Pán Ježíš, který po naší bezmezné důvěře ve své milosrdenství touží jako nikdo jiný.

Velkým svědkem této Boží touhy je **svatá Faustyna Kowalská (1905-1938)**, polská řeholnice a mystička, které Ježíš svěřil šíření poselství o Božím milosrdenství. Její celoživotní svědectví je zachyceno na více jak šestistech stranách v knize *Deníček – Boží milosrdenství v mé duši*. Aby bylo poselství o Božím milosrdenství přístupné

i nám, kteří máme na čtení každý den jen chvilku, vydalo Karmelitánské nakladatelství koncem loňského roku výběr textů z Deníčku v knize **365 dní se svatou Faustynou – Nejkrásnější stránky z Deníčku.**

Svatyně Kowalské, ‘sekretářce Božího milosrdenství’, Ježíš řekl, že duše usilující o svatost se mají vyznačovat především bezmeznou důvěrou v Něj a Jeho milosrdenství: **„Já sám dbám o posvěcení těchto duší, poskytnu jim všechno, co bude k jejich svatosti třeba. Milosti z mého milosrdenství se čerpají jedinou nádobou, a tou je důvěra. Čím větší důvěru duše má, tím více obdrží. Bezmezně důvěřující duše jsou mi velkou útěchou, takové duše naplňují všemi poklady svých milostí. Jsem rád, že chtějí mnoho, vždyť já toužím dávat mnoho, velmi mnoho.“** (Den. 1578)

Chceme být zasypáni Boží milostí? Bezmezně důvěřujme Bohu. Jak na to? Kniha *365 dní se svatou Faustynou* nám otvírá školu, ne-li přímo univerzitu důvěry. V promyšleném řazení nabízí ke každému dni v roce úryvek, jež – stejně jako v předešlých knihách z Edice 365 – reflektuje aktuální liturgické období a vydává silné svědectví o nekonečném Božím milosrdenství a kráse života s Bohem.

‘Denní studium’ zahrnuje jednu stránku každý den. Několik odstavců na stránce nám může pomoci vstoupit do Boží přítomnosti v každodenní modlitební tiché chvilce a odkrýt něco z tajemství Boží lásky. Každý měsíc v roce má pak své téma, které zároveň odráží příslušné liturgické období. V březnu tak se svatou Faustynou můžeme v rámci postní doby rozjímat nad pokorou, hříchem a svátostí smíření a celý listopad nad posledními věcmi člověka. Boží milosrdenství je možné studovat z různých úhlů. V únorových úryvcích skrze víru, naději a lásku. V červnových skrze eucharistii. V listopadu skrze utrpení a smrt. Další měsíce nás pak přivádí do jádra křesťanské praxe, když v dubnu čteme o důvěře, v květnu o milosrdenství k bližním nebo v srpnu o kontemplaci v běžném životě.

„Čím větší milosrdenství na sobě duše touží zakusit, s tím větší důvěrou ať se k Bohu přibližuje, a bude-li její důvěra v Boha bezmezná, i Boží milosrdenství pro ni bude bezmezné. (Den. 1489)“, říká svatá Faustyna.

Skrze ni nám Bůh dává docela konkrétní návod, jak Jeho milosrdenství dosáhnout. Svatá Faustyna nás totiž učí především oné nezbytně potřebné důvěře Bohu. Vydává svědectví o tom, že Bůh je jen a jen milosrdný a dobrý a vše, co se nám děje, když přijmeme jako Jeho vůli, nám obrátí v ještě větší milost. Učí nás hlubokému smyslu utrpení, které může mít mnoho podob. A když ho snášíme a spojujeme s utrpením Pána Ježíše, může napomáhat měnit svět a přibližovat nás do Boží náruče. Učí nás modlitbě v těžkostech: ‘Pane dej mi sílu, Pane spojuji své utrpení s Tvým... pro spásu duší,’ a chvále za každých okolností. Učí nás plnit Boží vůli – udržovat čisté srdce, které porozumí vanutí Ducha a bude mít odvahu ho následovat... sebe umenšovat, být tu pro druhé, vidět v druhých Krista a Jemu v druhých sloužit.

Svatá Faustyna je moje nejoblíbenější světice. Z jejího poselství prýští Bůh milující, sdělující se, milosrdný. Jestli potřebuji být o něčem ve své nedokonalé víře a občasné malomyslnosti neustále ujišťována, pak o tom, že Bůh mi chce stále znovu odpouštět. A že se mohu stále znovu vracet do jeho náruče, navzdory svým hříchům. Nebo možná právě kvůli nim.

„Má sekretářko, napiš, že jsem štedřejší k hříšníkům než ke spravedlivým. Pro ně jsem sestoupil na zemi... pro ně jsem prolil krev, ať se nebojí přiblížit se ke Mně, oni nejvíce potřebují mé milosrdenství. (Den. 1275) ...

Ach, jak vroucně si přeji, aby Tvé milosrdenství oslavovaly všechny duše. Šťastná duše, která vzývá Pánovo milosrdenství, zakusí to, co Pán řekl, že ji bude bránit jako svou slávu, a kdo se odváží bojovat s Bohem? Oslavujte Pánovo milosrdenství svou důvěrou v jeho milosrdenství, všechny duše po celý život, a zvláště v hodině smrti, a ničeho se neboj, drahá duše, ať jsi kdokoli, a čím větší hříšník, tím má na Tvé milosrdenství, Pane, větší právo. Ó nesmírná [Boží] dobroto, Bůh se první snižuje k hříšníkovi. Ach, Ježíši, toužím oslavovat Tvé milosrdenství za tisíce duší.“ (Den. 598)

Máte potuchu o Božím milosrdenství, ale chcete mít jistotu? Chcete předat poselství o Boží dobrotě někomu, koho máte rádi, nebo kdo ji potřebuje slyšet? Kniha 365 dní se svatou Faustynou je tu právě pro vás.

365 dní se svatou Faustynou, KNA 2022

■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

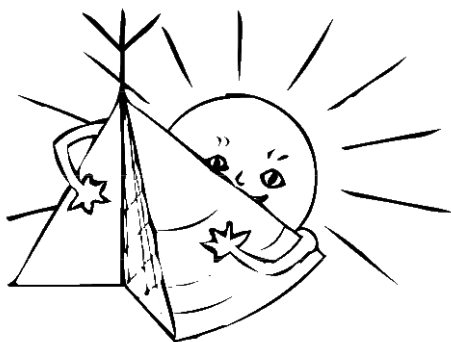
v „našem“ království vládne moudrý a spravedlivý král. Má rád všechny lidi. Dohlíží, aby se měli i ti prostí a nejobyčejnější opravdu dobře.

Kdysi dávno v noci četníci přistihli při činu zloděje. Už dlouho kradl a podváděl, jen aby se on sám měl dobře. Soudce ho odsoudil k pěti letům žaláře. Zloděj litoval, co způsobil, a snažil se být lepší. Král mu po čase za vzorné chování udělil milost. Propustil ho na svobodu. Když zjistil, jak moc mu je líto, co provedl, odpustil mu, a ještě za něho škodu zaplatil. Všemohně se snažil, aby všichni byli po jeho příkladu dobří a měli se rádi.

O králově dobrotě se brzy povídalo po celém kraji. Lidé se od té doby snaží být na sebe hodní a laskaví. Chtějí se svému milovanému a milosrdnému králi co nejvíc podobat. On každému stále a stále opakuje:

„Nespustím tě z očí, ne proto, abych tě trestal, ale proto, že tě mám rád.“

A to o našem Králi platí dodnes.

Označ do kroužku buď smajlíka nebo šklebouna, podle toho, jak by se asi náš Král na takové naše chování tvářil:

- snažím se dělat všechno, co umím, dobře, aby nám bylo doma dobře
- starám se jen o sebe, chci mít klid
- nezajímá mě, že si kamarád zapomněl svačinu, má si na to myslet
- nemusím mít vždycky pravdu, možná že teď ji máš ty
- někdy se mi kamarádi posmívají, ale oplácet jim to teda nebudu
- Samuel je už dlouho nemocný, zavolám mu, jak se má
- ten starý pán se mě chce asi na něco zeptat, budu dělat, že ho nevidím
- musím si pospíšet, aby na mě zbyl v jídelně větší muffin
- co za to, že ti půjčím rubikovu kostku?
- chceš pomoci s úkolem?
- paní, pojdte si sednout!
- mně se s vámi do kina fakt nechce, půjdu radši s někým jiným
- uklidím myčku, ať má mamka radost

s tebou je nuda...

já jsem nic neprovedl, to ostatní

přijď zítra na mou oslavu, těším se na tebe

holky říkají, že má Ája divnou mikinu, ale přesto je to moje dobrá kamarádka

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Příprava na první svaté přijímání

Pro děti i jejich rodiče začne po Velikonocích, v pátek **21. dubna** od 16 hodin na faře. Dále pak každý pátek od 16 hodin. V neděli **23. dubna** při mši svaté v 10.30 budou děti představeny farnosti s prosbou o modlitbu a přijmou požehnání. V neděli **4. června** při mši svaté v 10.30 přistoupí děti slavnostně k prvnímu svatému přijímání. Po dobu přípravy je hlídání mladších sourozenců zajištěno.

■ Postní katecheze

O každé postní neděli budou děti jako každoročně plnit úkoly, které dostanou při mši svaté. Splněním úkolů budou proměňovat vystřižené čtverečky za dřívka z kříže. Pomáháme tím ulehčovat Pánu Ježíši kříž, který nesl na Golgotu také za naše hříchy a slabosti. Dřívka nebo aspoň vystřižené papírové čtverečky si pak vezměte s sebou na křížovou cestu na Petřín na Velký pátek 7. dubna. Budeme je ještě potřebovat.

■ Misijní neděle Laetare

Vyzýváme všechny šikovné pekaře a pekařky, aby pomohli upéci koláčky – pro velký úspěch opět doma s rodiči nebo babičkami. V neděli Laetare, tj. **19. března**, po skončení každé mše svaté, i po mši svaté v 7 hodin, je pak budeme nabízet u východu z kostela za dobrovolný příspěvek. Výtěžek z koláčků věnujeme jako každoročně na Papežské misijní dílo dětí „Děti pomáhají dětem“ a na naše adoptované děti z projektu Adopce na dálku, na podporu ugandské dívky Jane Nalweyisio a indického chlapce Fernanda Krisona. Za názvem akce „Děti pomáhají dětem“ se skrývá aktivita našich dětí – pečení koláčků a jejich následný prodej. Stojí to čas a nějaké úsilí, ale přispějeme na dobrou věc – pomůžeme chudým dětem. Všem dárcům předem děkujeme.

■ Křížová cesta s dětmi v kostele

V úterý **21. března** od 17 hodin v kostele. Děti, připravte si doma nějaké zajímavé ztvárnění jednoho ze zastavení křížové cesty a přineste s sebou. Všechno jako každoročně v kostele vystavíme.

■ **Postní svátost smíření dětí**

V týdnu před Svatým týdnem **v úterý 28. a ve středu 29. března** od 17 hodin – děti přednostně.

■ **Křížová cesta na Petříně**

Na Velký pátek **7. dubna** dopoledne. S dětmi i našimi farníky se půjdeme pomodlit křížovou cestu na Petřín. Modlitbu povede pan Petr Šimůnek. Sraz v 10 hodin u kostela ve Strašnicích nebo v 11 hodin u prvního zastavení Křížové cesty na Petříně. Děti, vezměte si s sebou dřívka, která získáte za plnění postních úkolů v neděli v kostele při mši svaté, nebo jen splněné papírky, vyměníme vám je za dřívka.

Návrat ke kostelu kolem 13. hodiny. Nezapomeňte na teplé oblečení, případně pláštěnku! Na Petříně to často hodně fouká!

■ **Pouť k Pražskému Jezulátku**

V pondělí **12. června** na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel sloužit děkovnou mši svatou. Sraz před farou v 15 hodin nebo v 15.50. před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici. Po mši svaté dostanou děti, které chodí na náboženství, vysvědčení. Doprovod dětí od strašnické fary a zpět bude zajištěn.

■ ■ **PRÁZDNINOVÉ AKCE PRO DĚTI**

Milí rodiče, milé děti!

Nedávno jsme se sice vrátili z jarních prázdnin, ale nepotrvá dlouho a vyrazíme společně na další akce. V následujících měsících nás tedy čeká:

■ **Květnový výlet**

Květnový výlet se bude konat **8. 5. 2023**. Výlet bude jednodenní v blízkosti Prahy. Pojedeme se podívat na zříceninu Zlenice a Ondřejovskou hvězdárnu do Posázaví.

Přihláška je ke stažení na farních stránkách:

<http://www.farnoststrasnice.cz/doky/prihlaska-posazavi-2023.pdf>

■ **Letní tábor**

V termínu 31. 7 – 11. 8. 2023 vyrazíme do Bratrouchova, který se nachází v západních Krkonoších v blízkosti Jilemnice.

Přihláška bude vyvěšena na nástěnce v kostele, nebo si ji můžete stáhnout na farních webových stránkách: <http://www.farnoststrasnice.cz/doky/prihlaska-tabor-2023.pdf>

Tábory už pilně připravujeme a těšíme se na všechny děti, které s námi vyrazí.

V případě dotazů mě neváhejte kontaktovat na email: dvorahana@seznam.cz nebo tel. 702 077 057.

Moc se na všechny děti těšíme

Hanka Dvořáková a ostatní vedoucí

■ ■ MLÁDEŽ

Máš otázky ohledně víry? Chceš se bavit o víře? Nebo jenom poslouchat? Rozšířit si obzory? Poznat někoho nového? Přijď mezi nás. Setkáváme se každou sudou neděli od 19 hod.

Anička Kafková

■ ■ CÍRKEV V OTÁZKÁCH A ODPOVĚDÍCH

hra pro celou rodinu, na neděli (i k vínu)

“Věnuji denně potřebný čas svým dětem? ... Nezanedbávám poučení a vzdělání svých dětí v katolické víře?” To jsou otázky zpovědního zrcadla, které mi, jako možná mnoha dalším křesťanským rodičům, přidělávají vrásky na čele a do mysli vhání chmury. Ty se během školního roku a pracovního týdne daří někdy více, jindy méně rozhánět. Ideální příležitosti pro více času pospolu u nás bývají neděle, všechny delší školní prázdniny a období postu.

Naše rodina strávila o posledních vánočních prázdninách několik společných odpolední ve společnosti jedinečné a velmi povedené křesťanské společenské hry s názvem **Církev – otázky a odpovědi**, kterou v loňském roce připravilo Diecézní centrum mládeže v Brně spolu s nakladatelstvím Cesta. Na začátku postní doby vám ji chci doporučit jako úžasný způsob, jak strávit s dětmi čas hrou, při které spolu s nimi otestujete svoje “církevní” znalosti, dozvíte se něco nového a strávíte hravě a naučně třeba nejedno víkendové postní odpoledne.

Formou otázek a odpovědí hra připomíná – u nás také velmi oblíbenou – vědomostní hru AZ kvíz. Stejně tak, jako v AZ kvízu stojí celá hra, jak je již z názvu patrné, na otázkách a odpovědích. Sto kartiček, pět tematických okruhů a celých pět stovek otázek, to je zaručený návod na provětrání vašich mozkových závitů a zároveň úžasný zdroj všestranných informací a mnoha zajímavostí ze světa Církve. V jaké oblasti budete nejjistější v kramflecích? V okruhu „Církevní dějiny“? „Bible“? „Katechismus katolické církve a liturgika“? Mými nejoblíbenějším okruhy stále zůstává vedle „Křesťanské kultury“ okruh s názvem „Svatí“.

Ačkoliv názvy okruhů nám mohou znít poněkud vážně (nechci říct „nezáživně“), na obsahu otázek je jasně vidět, že se do tvorby zapojili lidé, kteří nám, mladým, opravdu rozumějí. A tak nechybí otázky na křesťanské rockové kapely, zajímavé kusy současné kinematografie nebo patrony internetu.

Na webových stránkách brněnského centra mládeže autoři ke hře uvádějí, že není určena pro děti, které ještě nepřijaly svátost Eucharistie (na krabičce od hry je pak uveden doporučený věk 10+). Mezi námi, v některých otázkách jsme se nechali poddat i my, dospělí,

a ani léta účasti na nedělním svatém přijímání nám při dumání nad odpověďmi nebyla nic platná. Na druhou stranu, máme doma zvědavou žákyni druhé třídy, která se na přípravu k prvnímu přijímání teprve chystá, ale ze hry jsme ji rozhodně nechtěli vyloučit. A tak jsme se otázkami, které si vybrala, volně inspirovali a přizpůsobili je jejím vědomostem.

Dle oficiálních pravidel je cílem hry získat z každého z pěti okruhů jeden žeton (kartičku se symbolem daného okruhu) – a tedy uspět v odpovědích na otázky ze všech oblastí. Vedle vědomostí, které máme “zcela ve svých rukách”, nebo spíše v hlavách, však přichází do hry ještě faktor náhody. Pokud se hraje podle pravidel, rozhoduje o tom, z jaké oblasti bude hráči položena otázka, klasická hrací kostka, která vede figurku po hrací desce, jež je součástí herní výbavy. Jistou svobodu mají hráči v tom, že si mohou vybrat, zda jejich figurka půjde po okruhu doprava nebo doleva, takže je nakonec vlastně možné si díky tomu vybrat hned ze dvou nabízených témat, což nahrává možnosti částečného taktizování. A pokud vaše figurka dojde na rohové políčko, výběr okruhu je zcela na vás!

Správně zodpovězená otázka = žeton se symbolem příslušného okruhu ve vaší kapse. Pokud hráč otázku zodpoví špatně, nebo vůbec, nic se neděje (odpověď lze mimo soutěž přečíst z druhé strany karty) a hraje další. Pokud hráči nezbyvá než zodpovědět otázku z okruhu, který již dříve získal, nabývá správnou odpověď alespoň šanci hrát znovu a postoupit tak (dá-li kostka) na pole se symbolem, který mu ještě chybí. Než hráč získá všech pět žetonů z pěti oblastí, pohybuje se po obvodu herního plánu. Když získá všech pět různých žetonů, směřují ho další pravidla hry z okraje do středu, kde už “roli kostky” a výběru témat zastávají spoluhráči.

My nyní ovšem pravidla opustíme a já se s vámi v závěru podělím o několik tipů, jak lze karty s otázkami ještě využít. Lze odložit herní plán a stejně jako v pořadu Riskuj! si volit téma – okruh, ze kterého chci slyšet otázku. Cílem zůstává odpovědět jako první správně na otázky ze všech pěti okruhů. Daleká jízda autem, čekání u doktora a jakákoliv další dlouhá chvíle, ve které máte volné ruce, je ideální příležitostí, jak využít zásobu otázek na kartách a v mžiku zapomenout, že se o vás málem pokoušela nuda. S kartami lze pracovat v jakékoliv dětské křesťanské skupince, na skautu nebo na „nábožku“. Z jednotlivých otázek je možné sestavit rychlou “pětiminutovku” všeobecných znalostí nebo vědomostní soutěž jak jednotlivců, tak skupinek. V neposlední řadě je také možné zcela zapomenout na veškeré soutěžení, a pojmout procházení otázek téměř vědecky. K ruce je pak ideální vzít si spolu s kartičkami i Bibli a YOUCAT (Katechismus katolické církve pro mládež) a nechat se vést odkazy ke konkrétním veršům z Písma nebo článkům YOUCATu, na které řada otázek odkazuje. A tak některým informacím věnovat více času a prozkoumat do hloubky.

A mezi námi dospělými... pokud si hru pořídíte, určitě ji vezte k ruce, až uložíte děti do postýlek, a usednete s přáteli ke sklence dobrého vína. Zcela jistě se mezi odpověďmi vyskytne nějaká perla, na kterou budete ještě dlouho vzpomínat. Zábava pro všechny generace zaručena.

Křesťanská společenská hra **Církev – otázky a odpovědi**,
Diecézní centrum mládeže Brno, nakladatelství Cesta, 2022
<http://mladez.biskupstvi.cz/dcm/nabizime-2/cirkev-otazky-a-odpovedi/>

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH 2023

Neděle	2. 4.	Květná neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Čtvrtek	6. 4.	Zelený čtvrtek	18.00 mše svatá adorace v Getsemanské zahradě do 24.00
Pátek	7. 4.	Velký pátek	od 9.00 adorace v Getsemanské zahradě 15.00 modlitba křížové cesty v kostele 18.00 obřady Velkého pátku
Sobota	8. 4.	Bílá sobota	9.00 – 17.00 adorace u Božího hrobu 20.00 Velikonoční vigilie
Neděle	9. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Pondělí	10. 4.	Pondělí velikonoční	9.00, 18.00

Možnost svátosti smíření před Velikonocemi

Čtvrtek	30. 3.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Pátek	31. 3.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	1. 4.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít možnosti svátosti smíření přede mší svatou během celé Postní doby. Mělo by být v zájmu každého, aby ve Svatém týdnu (po Květné neděli) byl už vyzpovídán a připravený slavit Velikonoce s čistým srdcem.

Věnujte, prosím, pozornost rozpisu velikonočních bohoslužeb a také rozšířené možnosti přijmout svátost smíření před Velikonocemi. Samozřejmě se zpovídá i běžně hodinu před mší svatou, nebo i jindy podle dohody. Rádi také navštívíme vaše nemocné u vás doma. Stačí požádat a domluvit se na návštěvě.

Váš Otec Karel

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI NA ŠKOLNÍ ROK 2022/2023

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření, osobní rozhovor s knězem	půl hodiny přede mši sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Příprava dospělých na křest	v pondělí po mši sv.	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na biřmování dospělých	v pondělí po mši sv.	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem; je nutné včas dojednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní knihovna půjčuje	1. středa v měsíci	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30	
Dětská schola (Malá Kalča)	zkoušky dle individuální dohody	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	středa od 9.30 do 12.00	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 12.30	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Milosrdenství, tak jak je představil Kristus v podobnosti o marnotratném synu, je vnitřní podobou lásky, která se v Novém zákoně nazývá agapé. Taková láska je schopná sklánět se ke každému marnotratnému synovi, ke každé lidské bídě, zvláště pak morální, jako je hřích. Když se toto stane, pak ten, kdo zakouší milosrdenství, se necítí poníženy, ale jakoby znovu nalezený a znovu oceněný. Otec mu dává najevo především radost z toho, že „byl nalezen“ a „zase žije“. Tato radost ukazuje na jisté neporušené dobro: vždyť přece syn, byť marnotratný, nepřestal být skutečným synem svého otce. Ukazuje také na znovuzískané dobro, jakým byl v případě marnotratného syna jeho návrat k pravdivému sebepoznání.

Jan Pavel II, z encykliky O Božím milosrdenství

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz